

Kopi.

100639

NASJONAL SAMLINGS UNGDOMSFYLKING

Oslo, 18.12.43.

VÅR UTSTILLING TIL DEN
NORDISKE AGITASJON.

Forslag til utdypning av det nordiske
samarbeide.

I våre naboland Danmark og Sverige er vi idag vidne til en intens agitasjon for et engere skandinavisk samarbeide. Det later til å herske noen uenighet om formen for dette, men det er i den større sammenheng også av mindre betydning. Hovedsaken er at den nordisk-skandinaviske tanke griper mere om seg enn noensinne, og at den også har klangbunn i den brede masse, er hevet over enhver tvil. I Norge er ikke denne tendens så sterkt tilstede, selvom vi også her må registrere en viss stemning i samme retning. Grunnen til tilbakeholdenheten ligger selvfølgelig i såvel endel begivenheter under krigen som i det historiske motsetningsforhold som til en viss grad alltid har vært tilstede mellom Norge og de andre nordiske stater. Allikevel må det slås fast at parolen blant våre motstandere i hele Skandinavia idag nettop er: Nordisk samarbeide. Selv i Finland gjør tendensen seg gjeldende, og for kort tid siden ble det i et halvoffisielt intervju fra finsk regjeringshold gitt uttrykk for at Finland mere enn noengang søker kontakten med de nordiske stater, og at dette vilde være linjen i Finlands utenrikspolitikk også etter krigen. Intervjuet ble livlig kommentert og begeistret understreket i den finske presse.

Det er uten videre klart hvilken retning de nevnte bestrebelsers har. De er sin tendens rettet mot Tyskland, og skal etter krigen være den utenrikspolitiske linje som skal danne motvekten mot det seierrike Tysklands antatte imperialistiske tendenser i Norden. Dette gjelder sannsynligvis også Finland, som åpenbart nærer frykt for å ha rodd seg for langt ut og engasjert seg for sterkt med Tyskland, likegyldig hvordan krigen skulde ende.

Av samme interesse som den forsterkede nordiske agitasjon, er også den tyske reaksjon på disse foreteelser. Jeg vet av egen erfaring

at tilnærmelser mellom f.eks. de skandinaviske nasjonalsosialistiske ungdomsorganisasjoner er mislikt i Reichsjugendführung, og at det regelmessig blir lagt hindringer i veien for slikt. Men av særlig interesse er de artikler omkring emnet som til stadighet er å finne i tysk-kontrollerte danske aviser, såsom "Fædrelandet", samt også "National-Socialisten" og i mindre utstrekning "Kritisk Ugerevue". Jeg hitsetter enkelte prøver på sitater:

"Nordisk samarbejde, forbund på alle ^{områder} mellem de nordiske lande (reelt: politisk kurs mot Tyskland og det ny Europa) er jo systemets løsen herhjemme."

"Vi danske nationalsosialister ved at al den forlorne skandinavisme slet ikke er bygget på andet enn tyskerhad"

(Nationalsosialisten, 24.9.1943)

"Enten handler disse mennesker imod bedre vidende, og dette vil jeg foreløpig betrakte som udelukket, eller også har de overhodet ingenføling med det praktiske liv indenfor disse lande, thi enhver, der har dette kendskab, må være klar over at Norden som Fællesnation er en utopisk tanke"

"At der er grundlag for samarbejde, endog nært samarbejde, indenfor videnskab og kunst, er en selvfølge, lige så vel som tilsvarende samarbejde kan tilveiebringes mellom nordiske nationer og andre folk i verden." (Uthevelsene gjort av meg.) Forøvrig har den nordiske tanke lidt et sørgelig skibbrudd,"

("Læser i Kritisk Ugerevue, 12.8.1943)

"Danmark vil ikke være vogter af Sveriges Sydgrændse."

(Overekrift til samme artikkel.)

Avisen "Fædrelandet" hadde i den tid den enno var organ for DNSAP enkelte positive artøkler om det skandinaviske samarbeide, hvor den særlig orienterte seg i retning Norge. Sehere tok den en temmelig negativt standpunkt, for så i den siste tid igjen å velge en mere forståelsesfull retning.

"Sett fra et befolkningspolitisk og geopolitisk standpunkt er en nordisk solidaritet derfor utenkelig, sålænge Europa er delt i militære og politiske Maggrupper. Den europeiske Solidaritet er forudsetningen for en nordisk solidaritet." (Fædrelandet, 1.10.1943)

Artikkelen fordømmer imidlertid i hele sin tone det noværende forsøk på å etablere et nordisk samarbeide, og virker negativt.

Det er også i norsk presse forekommet lignende artikler som jeg går ut fra er inspirert. Et eksempel er hentet fra "Germaneren", gjengitt i "Gjallarhorn" nr. 7-8-1943:

"Historien har neppe gitt et eksempel som taler til fordel for eller beviser tilstedeværelsen av et skandinavisk samarbeide."

"Skandinavismen har ikke lenger interesse for oss."

Den tyske linje er såvidt jeg kan forstå temmelig klar: Alt som har med skandinavisk samarbeide å gjøre er rettet mot Tyskland og mot den germanske samling, og må folgelig bekjempes.

Spørsmålet er etter dette: Er den siste tids skandinaviske agitasjon en tilfeldig stemningsbølge satt igang av øyeblikkets politiske begivenheter, eller er det en naturlig utviklingslinje med grunn i historiske, kulturelle og blodsmessige realiteter? Er det første tilfelle, kan agitasjon møtes med bedre agitasjon. Om det siste holder stikk, vil ethvert forsøk på å hindre disse bestrebelsler og å motarbeide en slik tendens ubehjelpelig strande.

Det er gjennom det siste hundreåret pratet svært mye omkring den såkalte "Skandinavisme". Store løfter er høytidelig avgitt og like skjendig brutt. De storpolitiske forhold har gjort at virkelig betydningsfulle praktiske tilnærmelser mellom de nordiske stater ikke har vært gjennomførlig, og at de tilmed grundet indre og ytre forhold direkte har vært uønsket de siste år.

Visse ting kan vi imidlertid ikke komme bort fra: De nordiske stater har alltid hatt en sterkere gjensidig tilknytning til hverandre enn til noen annen stat. Norge har hittil som regel vært den skadelidende ved denne omstendighet. Allikevel kan ikke våre 400 år sammen med Danmark og 100 år sammen med Sverige slettes av historien. Tross alle forsmædelser vi har vært utsatt for så betyr dog disse år en gjensidig kulturell befruktning på mange vis, og har gitt oss verdifulle felles tradisjoner og idealer.

Vårt språk danner likedan sin egen skandinaviske gruppe, og må vel nærmest betraktes som dialekter av samme språk. Det er i hvertfall ikke større innbyrdes forskjell mellom dem enn mellom f.eks tyske dialekter. Stort mere enn tusen år er det heller ikke siden det bare eksisterte et urnordisk språk.

Den nordiske kultur er et begrep for hele Europa, og selv om det ikke er særlig smigrende for de folk det gjelder, så er det allikevel et faktum at den brede masse i de fleste europeiske stater knapt vet forskjellen mellom Norge, Sverige og Danmark. Enno mindre kjenner de til hvorvidt Ibsen eller Grieg var nordmenn, svensker eller dansker. Det snakkes mest om et Skandinavia og om skandinaviske mestre.

Det som allikevel veier mest er den sterke blodsmessige tilknytning mellom våre folk, en tilknytning nærmere til hverandre enn til noe annet. Danske og svenske turister her i landet før krigen, ble ikke sett på som utlendinger i vennlig forstand. Typisk er det også at skandinaver i utlandet svært ofte slutter seg sammen i skandinaviske foreninger, kirker o. l. Jeg har selv hatt anledning til å iaktta noe av det samme på skoler og kurser i Tyskland, der bare germanske folk deltok. Også her søker skandinaver regelmessig sammen. I germansk landtjeneste gjennomført vi en norsk - dansk fellesleir for gutter. Etter at retten til Tordenskjold var avgjort med navene, gikk det ypperlig, og ikke bare gjennom 14 dager, men i flere måneder.

Det skandinaviske fellesskap er med andre ord en realitet som det må regnes med. Istedenfor å overlate dette agitasjonsgrunnlag til våre motstandere, må vi først og fremst selv erkjenne realiteten bak dette, og så se til nettopp på dette grunnlag å vinne det norske folk og også våre nærmeste frendefolk for den germanske samlingen. For første gang i historien ligger et intimt samarbeide mellom de nordiske folk innenfor de realpolitiske muligheters grense. Nettopp ved at det germanske rike oppstår, bortfaller farene ved et isolert skandinavisk forbund. Et slikt forbund kunde angripes av stormakter fra øst, fra vest og fra syd, uten å være i stand til å værge seg i det lange løp. Automatisk trakk da ett angrepet folk de andre med seg i sin ulykke. En skandinavisk samling innenfor det germanske riket er derimot uangripelig. En kan så spørre hvorfor en skandinavisk samling overhodet er nødvendig innenfor den germanske statsdannelse. For det første er det de allerede påviste naturlige betingelser og forhold som tilsier det. En skal vokte seg vel for å ta flere skritt av gangen i dette oppbyggingsarbeide, en må holde deg til de naturlige trinn. Den skandinaviske blods- og kulturkrets må taes hensyn til i utformningen av det storgermanske rike. For det annet må en alltid regne med de små folks frykt for den store bror. Det forekommer det jevne menneske noe utenkelig at f.eks. vi med våre tre millioner mennesker skal kunne hevde oss politisk,

kulturelt og økonomisk overfor Tysklands 90 millioner. Det bærer frykten i seg for at den framtidige germanske samling skal bety vår egenarts utslettelse på alle disse områder. Og selv om vi med hele vårt hjerte vil det framtidige storgermanske rike, må vi se det faktum i øynene at en slik fare består, særlig i tiden før forholdene og ordningen innenfor riket har stabilisert seg. Før denne statsdannelse har vunnet tradisjon og er blitt naturlig, er alltid fristelsen for stormakten der til å utnytte sin innflytelse imperialistisk, særlig hvis vi, de små folk, enno ikke har styrket og gjenopprettet vår egenart etter det demokratiske forfall. En skandinavisk samling innenfor den germanske vil frate den menige mann frykten, og betyr også virkelig, særlig i oppbygningstiden et balansemoment. På dette grunnlag skulde det være mulig å oppnå en folkereisning i Norden for det germanske rike.

Disse argumenter kan oppfattes som å være rettet mot våre tyske kampfeller. De er det ikke. Det er såvel deres som vår mening at egenarten skal opprettholdes i vårt kommende samfunn. Vi må imidlertid se det faktum i øynene at faren består for at det motsatte skal skje, og så trekke konsekvensene av denne erkjennelse ved å følge de linjer som forhindrer noe slikt. Videre må vi anerkjenne at det for oss gis en norsk, en skandinavisk og en germansk egenart. Ibsen har sagt, at dersom han ikke visste at vi en dag skulde oppleve det germanske fellesskap, da vilde han aldri ha ført skandinavismen i pennen. Men det er vel verdt for oss å merke oss at han g i k k veien o m skandinavismen.

Nasjonal Samling ansees idag for å være ensidig orientert i retning Tyskland og en motstander av nordisk samarbeide. Mange holder det for temmelig inkonsekvent å arbeide for Stor-Germania uten samtidig aktivt å gå inn for enighet i Norden. At vi også i vårt nærmeste naboland oppfattes slik, viser et sitat fra den nasjonalsosialistiske avisen "Stormfacklan":

"Vi ha med förbittring sett, hur Quislingregimen i Norge arbetat på sönndring i stället för e n i n g av Norden men vi ha trots allt behållit hoppet om en lycklig nordisk framtid."

Det er klart nok vår stilling til den svenske hetspropaganda som har ført til en slik misforståelse selv fra nasjonalsosialistisk svensk hold, men det er også medvirkende at vi ikke har tatt et klart positivt standpunkt til det nordiske samarbeide.

Jeg vil på grunnlag av det jeg hittil har framholdt, få lov til å foreslå:

Fra Norge blir det i framtida drevet en aktiv nordisk agitasjon for en samling av de skandinaviske folk på nasjonalsosialistisk grunnlag, for som enhet å gå inn i det germanske rike. Jeg antar det kan være vanskelig å få de tyske myndigheter med på dette, men det skulde være mulig å vise dem den praktiske nytten av dette og at det også er i overensstemmelse med nasjonalsosialismens innerste vesen. Vi vil på dette grunnlag kunne oppnå et visst omslag i folkestemningen, og også rive våre motstandere et viktig agitasjonsmoment ut av hendene. Tyskland er rik på forbundsfeller og så fattig på virkelige venner, at denne mulighet til å vinne kamper ikke må gå fra Dem.

For ungdomsfylkingens vedkommende vil jeg be om tillatelse til:

1. Å søke nærmere tilknytning til de andre nordiske nasjonalsosialistiske ungdomsorganisasjoner.
2. Å innby dem til deltagelse på våre skoler og stevner.
3. Å understøtte dem på annet vis der det er mulig.
4. I vår utenriks pressetjeneste til Sveige og Danmark å propogandere for den nordiske samling på nasjonalsosialistisk og germansk grunnlag.
5. Å arbeide for disse tankers utbredelse blant våre tyske kamerater.

HFIL OG SÆL.

Einar J. Rustad (sign.)

Ungfylkingfører

Oslo, 5. oktober 1943.

Riktig avskrift bevidnes:

J. Hestmark